

Tarján Tamás

Szemmagasságban V.

E jegyzetsorozat jelentkezésekor elmondtam: íróasztalomtól karnyújtásnyira, éppen szem előtt van azoknak a könyveknek a polca, amelyek arra várnak – és én is arra –, hogy végre kézbe vehessem őket. Utaltam rá: természetesen mindig nagyon vegyes összetételű ez a “csapat”. Antikváriumi szerzeménytől lexikonon át regényig van itt minden. Ez magyarázza, hogy e mostani olvasónapló – az eddigiekkel ellentétben - igencsak vegyes színezetű. S mert éppen április 1-én, a tréfa világnapján kezdtem a céduláztató olvasást, és április 11-én, a költészet napján fejeztem be, az ezúttal elég rövid reflexiók a líra méltóságától indulnak, de az írás szerkezete a vége felé “léhább” köteteknek is teret ad.

(A konok szív versei)
Anyai nagyapám inkább bé-
kült derével, mintsem zakla-
tott mélabúval szokta volt
mondogatni nyolcvanadik
életéve után: Nem könnyű
így a második félidő vége
felé... Nyolcvannyolc eszten-
dőt élt. Néha azt gondolom: a
nagy meccset idő (a kilencve-
nedik “perc”) előtt lefújta a
kérlelhetetlen Bíró; talán kód
miatt...

A profán hétköznapi ha-
sonlattel mint költői fordulat-
tal találkozunk RÁKOS
SÁNDOR legutóbbi verses-
kötetében. Természetesen itt
már a cím is megemelt, hi-
szen a *Szépirodalminál* meg-
jelent CSÖRTE című gyűjte-
mény egyik verse, a *Végjáték*
a XX. század abszurd író-

it. drámaszerzőit juttatja
eszünkbe, s velük együtt a lé-
tezés, illetve a halál abszurditá-
sát. “Vesztésre állok, a lelátó /
fütytel bünteti vereségem.
/ Már a második félidő / legu-
tolsó perceit élem...” – kezdi
a három strófás költemény,
amely a befejezésen “meg
egy percnyi enyhületet, bé-
két” áhít.

A sporthasonlat elvontabb
jelentésben, bajvívás értelem-
mel van jelen a *Csörte* (kötet)
címben. Csörte a közelgő el-
múlás, a fenyegető halál ellen.
“Kényszerít bajnokká
gyötörve / páston maradni a
csörte/ vívóállásban dobogó-
ra / kardot rántani vezényszó-
ra...” – pattognak, villognak a
költő meg-megtört, mégis rí-
mekkel suhogó sorai. Termé-

szetes, hogy az uralkodó
megszólalásmódok egyike az
ima, akár a *hitetlen imája*, hi-
szen az úgynevezett “ősz-
kék” korszaka mindenkor
vagy a visszatekintésé (elégi-
ára vagy megbékélésre, nosz-
talgiaira vagy keserűsége
hangszerelve), illetve a más-
fajta költőalkat esetében a jö-
vő kutatásáé, a holnapra-gon-
dolásé, diófa-ültetésé. Ez
utóbbi világképben mindig
megjelenik az Ítéletosztó,
megjelenik az – akár *vitázni is
hajlandó* – Isten. Rákos Sán-
dor könyörgései: párbeszéd a
Hatalmassal, és – mint a
Négy apokrif utolsó tételében
- legalább a mives költői for-
ma által ellene szegül a le-
győzhetetlennek. Itt a bibliai,
őszövetségi versekre emlé-

keztető és-es sorkezdetekkel ír le végpillanatot, de az és-ben a folytonosság, a megmaradás szólal. Így uralja a világot a rengeteg rideg *nomen* és gyalázatos *verbum* helyett a szívós, a létet őrző költőszó.

Ugyancsak érthető, szép gesztus a holtak megidézése, erőt adó szólítása. Füst Milánra, Szabó Lőrincre, Rónay Györgyre gondol vissza a poéta. Velük, az eltávozottakkal a mélyebb és véglegesebb tudás nyeri el jogait.

A gazdag összkép újabb színeként a játékoságot említhetjük: a szilveszteri versek bizarr sor- és rím-elmetszéseit, Babits Mihály *Fekete országának* "átfestését" a *Fehér ország*-ciklusban, meg a Kancsalrímek fejezetében. Ebben már zabolázatlanabban vágtat a kötet, *Az elragadtatásról* záró ciklusa felé, feledtetve egy-két korábbi fáradtabb, halványabb művet.

Fekete-fehér a kötet borítója, az elmúlás a versek fő tárgya - de a színdúsan villódzó és vitéző csatázó költemények uralják Rákos Sándor időskori líráját. Időskori? Kanyarodjunk vissza ahhoz a *végjáték*-, ahhoz a "második félidő"-képzethez. E poézisben még sokféle fordulatra számíthatunk – hiszen a költő csak hetven éves volt tavaly.

*

(Transzcendens posta)

Egyre jelentősebb és hatékonyabb könyves műhellyé válik a *Jelenkor Irodalmi és Művészeti Kiadó*. A tollszemlélmás *Jelenkor Könyvek* – én így oldom föl a címlap JK-ját - nemrég többek között KÁROLYI AMY kötetét adta közre, MINDENÉRT MINDENT címmel. A költőnő bizonyára nem örvend annak, ha líráját unos-untalan örökévalóságba távozott társa, Weöres Sándor poéziséhez hasonlítják. Tagadhatatlan azonban, hogy a feleség a testvériesülés gesztusával viszonyul a férj költészetéhez, és ebben a könyvben is számtalanszor megidézi – keleties bölcsességgel is, emlékezőhumorra is – a felejthetetlen fenomént. Nem lehet nevetés nélkül végigszántani az *Utazás* két lapján: "Ha S.-nek utazhatnékja volt, kivert a verejték. Kezslábasban és kerti cipőben is nekivágott volna a világnak..." Igen, ez a *Vándordal* Weöres Sándora, bár az ottani szürreális képek igazán konszolidált látomások egy kezslábasban repülőgépező, kerti cipőben Amerikát járó zsenihez képest. "Az égen aranyos székláb csavarodik, / dombok során ülök keletől nyugatig, / csizmám fölraokom a hegykúp asztalára, / felém hajlítom a levegő lombjait, / harangkongást szedek az ágról vacsorára."

Annyiban is rokon Károlyi Amy szüreti költészete

*

W.S. kései lírájával, hogy ő is fragmentumokat szedeget: nem az egész fűrtöt metszi le a Mindenség szőlőtökéjéről, csak egy-egy világegész-szemmet. Sok-sok számozott, csilaggal elválsztott, medáliaszzerű kis "al-vers" alkotja s még így is kicsinyke, hiátusos versstruktúrákat, vagy eleve kurta, aforisztikus a megszólalás.

Kulcsszavak? *Misztikum* és *matéria*. A nyolc cikluscím közül három (*Címzett ismeretlen; Címzett ismert; Címzett még mindig ismeretlen*) felesel a többi öt puritán tárgyyszerűségével, "tapinthatóságával". A költőnő sajátos levelezésben áll egyrészt a számára nyilván – és föl-emelő módon – ma is élő Weöressel, de társalkodik az életen túlival is. Versbeszéde egyértelműen a prózaiság, az egyszerűség felé tolódott, nemegyszer csak a sorokba tördelés (valamint a mindig éles elmére valló okosság) sugall vers-benyomást. Sajnálunk kell, hogy a komponált, cizellált költemény manapság nem vonzza Károlyi Amyt. Inkább rögtönöz, tömören summáz, ötletet jegyez le. Még így is szakrális könyv ez. Füstölög a tömjén (a matéria), és a szelíden gomolygó *mindenért minden-fehérség* mögött misztikusan sejkik föl az egyszerre ismerős és ismeretlen "Címzett".

(Bozótmélyben) Mozinézóként vagy a televízió jóvótáblól nagyon sokan látták A VIHAR KAPUJÁBAN című japán filmet, Kurosza-va Akira alkotását. Ezt a címet viseli most az Európa Kiadó újdonsága is, amely - születésének centenáriumán - AKUTAGAVA RJUNOSZUKE novelláiból ad válogatást. A fordító és utószóíró Gergely Ágnes azt is tudatja velünk, azt az érdekes filológiai apróságot, amivel eddig aligha voltunk tisztában: a Kurosza-va-film forgatókönyve valójában A bozótmélyben című elbeszélés alapján készült, s csak a keretjáték kötődik "az esőverte kiotói kaputoronyhoz, a Rasómonhoz", a vihar kapujához – "amelynek tövében minden etikai törvény bizonytalan."

Akutagava – édesanyjától örökölt idegbaja, családi gondjai, és részint morális és esztétikai nézeteinek radikálissága miatt – harmincöt éves korában öngyilkos lett. Az előttünk fekvő gyűjtemény is csupán néhány írást tartalmaz – hajlamosak lennénk tehát a rövid életű férfit kevés szavú írónak gondolni. De nem: jól gazdálkodott idejével. Fiatalon, s mint mondani szokás, teljes fegyverzetben toppant be a századelő japán irodalmába, s úgy csatározott minden ellen, ami régi, idejétmúlt, csúf, hogy eközben nem tudott, nem mert,

nem akart a születő új elkötelezett hívévé szegődni. Talán az újban is a későbbi avittal látta már, s ezért abban sem bízott sokkal jobban?

Maradt az elvont szépség, mint mentsvár. Az az idea, amely végül talán minden másnál döntőbben motiválta a korai suicidiumot...

A novellák különös, lengeteg hangulatot árasztanak, pedig szinte tapinthatóan anyagszerűek, leírásaikban szinte színszerűek (vagyis megint: misztikus és matéria együtt. Íme, egy közvetett érv Károlyi Amy - és még inkább Weöres Sándor - "keleti bölcsességének" alátámasztására). Elég a mondatok első szárnycsapása, hogy máris a verdeső lélek majdhogynem mozdulalan háborgását kövessük tekintetünkkel. Jellegzetes, metaforikus helyzet a *lekötözöttség* – amelyben például A borféreg című elbeszélés rengeteget vedelő, de sohasem részeg Liujának kellene megszabadulnia bajától. Szörnyű verejtékezés, öklendezés közepette meg is szabadul: egy szalamandra formájú, élénkcínóber színű valami távozik belőle. Három hüvelyknyi hosszú, szeme is van, szája is van, és ahogy kikerül a gyomorból, máris vígan tölti a maga gyomrába egy boroskorsó tartalmát. Liu, a pirosposzgás, kicsattanó, sohasem részeg Liu meggyógyul. Meggyógyul: le-

fogy, bőre sárgába vált, vagyona elúszik, életét egyik napról a másikra tengeti.

Létezik-e a borféreg vagy sem? Miért romlik meg a gyógyult Liu állapota? Erre az író nem válaszol. Azaz de-hogynem, háromféleképp is. Talán a harmadik felelet jár legközelebb az igazsághoz – de ez meg fölszámolja a novellát, a megszólalás komolyságát. A novella öngyilkosságot követ el ezekben a zárószavakban; és ez a legtöbb, amit tehet. Idézzük Akutagavát, minden további kommentár nélkül: "A borféreg sem sorscsapás, sem áldás nem volt Liu életében. Liu erősen italos ember volt. Mikor a bort elvették tőle, semmi más nem maradt. Vagyis Liu önmaga volt a borféreg, és a borféreg volt Liu. Ezért mikor megszabadult a féregtől, voltaképpen önmagát ölte meg. Rövidre fogva a dolgot, azon a napon, mikor abbahagyta a borivást, Liu nem volt többé Liu. Ha pedig Liu meghalt, természetes, hogy az egykori Liuval egészsége és vagyona is távozott.

...Csak azért írtam a történet végére ezeket az erkölcsi tanulságokat, hogy bemutassam: én is tudok úgy moralizálni, mint a kínai regényírók."

*

(Egy jeles fércmű) ANGYALOKRÓL, DÉMO-

NOKRÓL, SZELLEMEKRŐL, VALAMINT A MAGYAR-, CSEH- MORVAORSZÁGI ÉS SZILÉZIAI VÁMPÍROKRÓL ÉS KÍSÉRTETEKRŐL – ezt a rettenetes hosszú címet egy vékonyka, kisalakú könyvecske viseli, mely rövidsége ellenére is – jelképes értelemben – két részre oszlik. Az egyik, a láthatóbb és nyilvánvalóbb rész a természetfölötti jelenségek tárgyszerű, mégis vérfagyasztó taglalása. Zárándokútra kelt halott, járványos vaklárma által előidézett vámpírkór, három esztendeje eltemetett és Szent Szaniszló által föltámasztott ember, a *Magia Posthuma* című munka, álhalál egyaránt említődik a szemelvénygyűjteményben. Ezek a rettenetes mirákulumok nagyönis egybevágnak a harmadik típusú, a nulladik típusú, és egyéb, sorszámozhatatlan típusú “földöntúli” találkozások iránt erősen (és nem is ok nélkül) érdeklődő mai közönség kíváncsiságával. A *Vízöntő Könyvek*, illetve a *Holnap Kiadó* szakemberei tehát jól tudták, hogy felerészti sikerkönyvet, jellegzetesen mai könyvpiari terméket publikálnak. Jelen viszonyaink közt nem olcsón, ám nem is drágán, 139 forintért. Fölmérések, vizsgálódások bizonyítják: napjaink könyvvásárlója számára az az elfogadható összeg, amely nagyjából egy forintra

taksál egy könyvoldalt.

Persze akik ismerik a Holnap műhelyét, tudják, hogy onnan sikervadász fércmű nem kerül ki. Az angyalos-démonos-szellemes könyvecske – *Ferenczi László* válogatásában, *Lőrinszky Ildikó* fordításában – DOM AUGUSZTIN CALMET tisztelendő atyát, Benedek-rendi szerzetest, a lotharingiai Sens egykori apátját ismerteti meg a hazai olvasóval. A jeles tudós a XVII. század utolsó harmadától a XVIII. század közepéig élt. Termékeny, fordulatokban nem szűkölködő, és enyhe grafomániára valló pályája, illetve munkássága során – mint a felvilágosodás jellegzetes “máskéntgondolkodója” – a vámpírkérdéssel is farkasszemet (pontosabban *fordult farkas-szemet*) nézett. Magyarországon, vagy a közép-európai térségben sohasem járt, földrajzi és etnikai műveltsége csak arra volt elegendő, hogy valamiféle ázsiai szörnyeket képzeljen ide népességként. De bármilyen ostobaságokat hordott is össze, tárgyát komolyan vette, a képtelenségek és a rejtélyek között általában különbséget tudott tenni. A halottfeltámasztást az emberi régióban nem, csakis isteni csodaként fogta föl, és historizáló odavetéseiben – például a halott mellé temetett, a végső nyugalmat biztosító szentostyáról szólva – rengeteg érdekes

tudnivalót, tanulságos régi hiedelmet közöl (s hivatásának szószólójaként azt is: a szentelt ostya illetén elhantolását az egyház tiltja).

A könyv persze végülis nem válik szét az emlegetett két részre (bár érdekes, hogy “misztikum” és “matéria” harmadszor is föltolult ebben az írásban). Mindenesetre türelmet kérek a tudományosság iránt mindazoktól, akik csak az “esetekre”, a démoni hangokra, az előufokra kíváncsiak - és türelmet azoktól is, akik bűvárkodni szeretnének, és a kísérteteket a pokolra küldenék.

Szegények, azok már úgylis a pokolra jutottak.

*

(**Tisztelet a fegyvereknek!**) E három szóval nem kívánok többet mondani, csupán megismétlem CLAIR VILMOS furcsa művének, a PÁRBAJ-CODEX című szakmunkának a mottóját. A *Móra Kiadó* valószínűleg úgy ítélte meg, hogy Magyarországon hamarosan ismét aktuális lehet egy duellmetikai eligazítás, egészen pontosan: “A kard- vitéz és pisztolypárbaj különböző nemeinek”, valamint a világtörténelem leghíresebb párbajainak a leírása. Ha abból indulunk ki, amit az előszó is tartalmaz: hogy “fajunk ősi harcias jellege következtében” ezer év

során többet párbajoztunk, mint a köztudottan heves vérű olaszok és franciák együttvéve – s ha ugancsak elfogadjuk, hogy “igazságszolgáltatásunk hiányos berendezése” a *kard ki kard!*, az *első vérig* veszedelmes vitézkedésére készíthet, akkor a kiadó helyesen és előrelátóan döntött.

Kitalálható, újbóli megjelentetés, hasonmás-kiadás ez. Kultúrtörténeti becse is amellett szót: érdemes újra az olvasó kezébe adni egy elfeledett bestsellert. Clair Vilmos műve az 1897-es első edíciótól 1944-ig huszonkilenc(!) kiadást ért meg. A mostani faksimile a hetedik, 1914-es, bővített példány nyomán készült. Minden tekintetben legértékesebb és legérdekesebb fejezete a párbajozás történetét taglalja, az úgynevezett ítéleti párbajoktól *Puskin Sándor* nevezetes halálos viadalán, *Heine Henrik* 1841-ben szerzett csípősebesülésén át “a XX. század véres beköszöntőjéig”, amelyben két újságszerkesztő vagdalta össze alaposan egymást. A szerző mindig kitér arra, hogyan ítélte meg egy-egy történelmi periódus a párbajokat, a kihívást, a kihívás elfogadását vagy visszautasítását, a fegyverneket, és a különböző társadalmi állású férfiaknak a duellumhoz való jogát.

Ki volt Clair Vilmos, aki műve révén “a párbajok korlátozásához” óhajtott hozzá-

járulni, ám érezhető kéjes izgalmossal sorolja a híres eseteket? Nos, egy milánói születésű, francia származású, Pestre vetődött gárdatiszt – utóbb a magyar testnevelés történetében is úttörő szerepet játszó korai *sportsman*, Clair Ignác fia. Újságíróként és párbajszakértőként kereste kenyerét, de tevékenykedett a közművelődés és az egészségügy terén is. Kár, hogy a mostani kiadás fülszövege róla semmit nem mond, inkább az olyan kuriózumokat emeli ki, mint a nők párbajai, vagy a házasfelek szabályszerű bajvívásai. Pedig a fordulatok kiséletrajz keretén belül egy megnyugtató adalékkal is szolgálhattak volna. Clair Vilmos, a párbajszakértő nemcsak számos párbajt élt túl, de saját kódexének tartós sikerében, valamint a *Magyar párbajok Attila hun király idejétől az 1923. év végéig* című összefoglalásának szép visszhangjában is volt ideje örömet lelteni. Mivelhogy százhat nap híján összesen kilencvenhárom esztendő-t élt.

*

(**Malic-zia**) “Nem tudnál ajánlani valami eredeti halál-nemet hőszövegnek, ki a legújabb tragédiámban szerepel?” – kérdezi az író. “Ki a hőszög?” – kérdez vissza a barátja. Kiderül: “egy minta anyós”. “Akkor engedd neki -

így a felelet – a darabodat elolvasni, hadd nevesse magát halálra rajta”.

“Ha az élet hasonlít az utazáshoz, akkor az anyósok a vasúti szerencsétlenségek.”

“Milyen jó dolga van a töröknek, aki annyiszor nőszülhet, ahányszor akar, és nincs neki egyetlenegy igazi anyósa sem!”

Gondolom, ennyiből már ki is derülhetett, hogy anyósvicc-gyűjtemény van a kezében. Az ANYÓSOK KÖNYVE, amely Pécselt nyomtatott Taizs József könyvnyomdájában, 1900-ban, s alcíme szerint “Humorisztikus, szatirikus anyósv tárgyú apróságok mulatságos és tanulságos gyűjteménye, temérdek képpel, százannyi élccel”. Aki *Írta, nyírta és a t.közönség mulattatására kiadta: Sirisaka Andor* úr számomra eddig csak annyiban volt ismeretes, hogy *Gulyás Pál Magyar írói alnévlexikona* szerint *S-a A-r* rövidítéssel, vezeték- és keresztnéve első és utolsó betűinek összevonásával szerette aláírni cikkeit. Ha Baranya megyei lennék, nyilván többet tudnék bajszos, elegáns személyéről (délceg fényképével és lendületes szignójával mindjárt az első oldalon találkozhatunk), s nyilván tudták a reprint kiadást gondozó *Baranya Megyei Könyvtár* illetékesei is, miért éppen ezt a “népkönyvecs-

két” bányászták elő újramegjelentetés céljára. Talán még azt is tudják, hogy Sirisaka 1900-ban nyögte-e már a házasság igáját, tehát vő volt-e már maga is, avagy egész életét napa nélküli könnyűségben pergette. Mivel a rendelkezésemre álló lexikonok, kézikönyvek hallgatnak róla, e kis adatnak sem tudtam utána nyomozni. De azt hiszem kompillátorunknak nem ártott volna egy házastárs anyós. Akkor érződne, hogy valami tétje is volt a munkának. Akkor nem a szolid derű és a dilettantizmussal határos igyekezet szóné be a kötetét. Akkor a csattanók mögött szitkok csattannának, és minden emberi kapcsolat – nemcsak az ironia tárgyául régesrég és nem is mindig indokoltan kiszemelt – anyós-vej viszony abszurditása is ott vibrálna.

Ám ha nem, hát nem. A hasonmás kiadás régies viccrajzai, száz éve is már legalább száz éve nyikorgatott, néha szereteteli, néha gaz poénjai, az egész könyv szécessziós formáltsága nyilván vonzani fogja a tárgykörben így vagy úgy érdekelt vásárlókat, no meg a könyvritkaságok, – érdekességek gyűjtőit. S némi *mallíciával* olvashatják – a kultúrtörténeti becsú, már 1900-ban is bőséges hirdetésoldalak mellett – az arra vonatkozó *célzásokat*, hogy

mily nehéz egy *piczit* szeretni...

*

(*Írva, fújva, festve*) Már mint a falra. A falra – házfalra, véccéfalra, nem-fal falakra – írt, fújt, festett föliratok gyűjteménye (számos *graffiti*-kötet egyik legújabbika) a FALRA ÍRNI MUSZÁJ. Nigel Rees 1979 és 1986 között öt kötet publikálásával gondoskodott arról Londonban, hogy a falfirkák ne maradjanak falra hányt borsó. Ebből a tárházból – vagyis a tárház faláról – leste el és le *Salamon Gábor*, *Zalotay Melinda*, és a *Pátria Könyvek* újdonságát tervező *Erdély Dániel* ezt a pár tucatnyi üzenetet.

Közöttük a legtanulságosabbak azok, amelyek olvasván csak egy-két másodperc telével esik le a tantusz, a firkáló ugyanis éppen abban vétkes, amiben valaki mást, másokat elmarasztal. *Rasszisták, menjetek haza!* – ezt csak egy rasszista írhatta. Az *Akasszuk föl a szélsőségeseket!* más szélsőség szélsőségeinek taszító szélsősége.

A falfirkát nem érdeklí más, csupán politika és szerelem. Gazdag tapasztalatokról tanúskodik az az epigrammatikus remek, hogy “Ha a szavazástól bármilyen megváltozna, betiltanák”. *Nincs olyan, aki nálam jobban csinálja!* – kérkedik szerelmi tuda-

mányával egy szexvitéz. *Hol találkozhatnék Ninccsel?* – karistolja alája egy bizonyára nőnemű érdeklődő, aki a Nincs-et is tulajdonnévnek nézi.

Különben az égvilágon mindenről lehet firkálni, de valahogy a falak nyilvánosságától minden egy kicsit politikus, más falak magánjellegétől minden egy kicsit szerelemközeli lesz. Nemcsak az a lényeges, mennyire látható, és egyszerre hány ember számára látható az éppen szemlélt fal, hanem az is, hogy a fali író, fali költő maga mennyire látható, amikor a városrendészet és a köztisztviség hivatal által kevéssé támogatott művét létrehozza. A graffitíért szerzője nem kap egy fillért sem, mégis ez a műfaj zsebeli be a legnagyobb honoráriumot. Ezer veresekötet és száz regénytrilógia sem kerül annyiba, amennyit főleg a nagyvárosok fizetnek aluljárók mosásáért, szobortalapzatok csiszolásáért, mellékhelyiségek újrameszmeléséért. Már ha fizetnek.

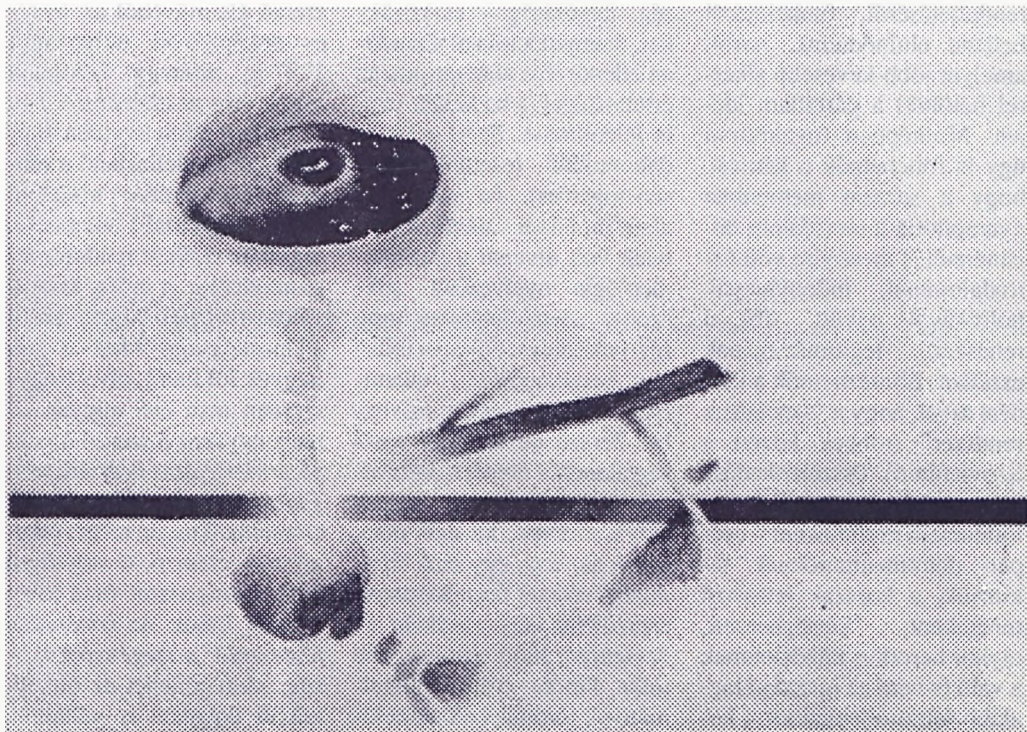
A falfirkát nem támogatják ma sem, ímmel-ámmal tiltják, s leginkább túrik. A firkáló, mázoló láttán általában fölmérgesedünk, de ha a megszokott helyeken pompázó “falkönyveinket” a tatarozás, renoválás, városszépítés “beúzza”, eltávolítja, a poénpattogató vakolatdarabok

eltűnte miatt mérgeledünk.
Legjobb lenne különféle szí-
nű, cseréhető rajzlapokkal
burkolni az épületek alsó

szintjét. A házak kapuki-
lincsein pedig kréták, ceru-
zák, spray-k, ácsszögek lóg-
hatnának a jövő század

társadalmában.

De minek irkállok ennyit,
mikor vár a munka?
Megyek firkálni.

Hegedűs Morgan: Ózláb, 1988 (pasztell)